

Arrest

nr. 197 658 van 10 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DE KEERE
Vogelmarkt 31 A
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris van 30 mei 2017 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE KEERE, die *loco* advocaat D. VAN DE KEERE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 december 2014 dient de verzoekster, voor zichzelf en voor haar minderjarige zoon, een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op het vervoegen van haar Noorse echtgenoot die in België verblijft.

1.2. Op 18 maart 2015 levert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekster en haar zoon de gevraagde visa lang verblijf af.

1.3. Op 7 april 2015 bieden de verzoekster en haar zoon zich aan bij de diensten van de stad Geel teneinde de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie (F-kaart) te verkrijgen. Zij worden op die datum in het bezit gesteld van een bijlage 15.

1.4. Op 30 april 2015 worden de verzoekster en haar zoon in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 16 april 2020.

1.5. Op 30 mei 2017 beslist de gemachtigde een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekster en geeft hij haar een bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de eerste bestreden akte. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 26 juni 2017 en is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Iran

Geboortedatum: (...)1973

Geboorteplaats: Tehran

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

+ S. M. (RR ...); (...)

Aan de betrokkene (mevrouw A.) wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene beweerde het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na aankomst met een D-visum in functie van haar echtgenoot zijnde A. S.(RR ...). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Immers, overeenkomstig de gegevens van het administratieve dossier en het rijksregister blijkt dat betrokkenen niet meer samenwonen sedert 21.10.2016. Bovendien blijkt dat de echtscheidingsprocedure lopende is (dagvaarding echtscheiding dd. 18.11.2016).

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

Betrokkene ondertekende deze instructies dd. 06.02.2017.

Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Attest van inburgering dd. 01.03.2017 + getuigschrift dat betrokkene de cursus maatschappelijke Oriëntatie gevolgd heeft (periode 14.11.2015 – 16.01.2016) + Deelcertificaten van Nederlands tweede taal (12 april 2016, 14 juni 2016, 27 januari 2017) + inschrijvingsformulieren Nederlands tweede taal: aangezien het volgen van deze cursussen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

- Foto's zonder digitale data genomen in Iran: gezien betrokkene nog in Iran verbleven heeft kan eveneens niet gesteld worden dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene en haar kind.

Wat betreft haar zoon S. M. worden volgende documenten voorgelegd :

- Permanente evaluatie schooljaar 2016-2017 + besluit klassenraad (GO Geel): aangezien er in België de leerplicht geldt is het logisch dat betrokkene naar school gaat volgt. Verder toont dit niet aan dat

betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Betrokkene behaalde 34% voor Nederlands. Betrokkene kan zijn onderwijs verder zetten in Iran.

- Loonafrekening bij werkgever T. BVBA voor de periode januari 2017: het feit dat betrokkene als student werkt vormt geen obstakel om een terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.

Wat betreft de uitzonderingsgronden overeenkomstig art. 42quater, §4,1° is niet van toepassing gezien er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4,2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene volgende documenten voor:

- Verklaring afgeleverd voor politie dd. 31.08.2015 opgesteld door Dr. A. R. wegens slagen en verwondingen waaruit blijkt dat betrokkene lichte letsels had opgelopen wegens een privé-ongeval + medisch attest van het algemeen ziekenhuis St. Dimpna dd. 31.08.2015 + brief dienst radiologie A.A. St.-Dimpna met referentienummer om beelden van het onderzoek (RX) te bekijken via het PACS on WEB systeem + aanvraagformulier voor een onderzoek medische beeldvorming dd. 01.09.2015

- Verklaring op eer door een derde dd. 01.09.2015 betreffende de echtelijke ruzie: Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit attest niet aanvaard worden als bewijs van huishoudelijk geweld.

Op basis van deze stukken wordt enkel een vermoeden van huishoudelijk geweld gecreëerd. Volgens deze documenten is het niet duidelijk wie deze lichte letsels (zonder arbeidsongeschiktheid) heeft aangebracht.

Nergens blijkt dat dhr. A. S. hier verantwoordelijk voor is.

Ook al moest de uitzonderingsgrond overeenkomstig artikel 42quater, §4,4° aanvaard worden, waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet aan de voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, uit het administratieve dossier blijkt dat mevrouw sedert september 2016 een leefloon geniet.

Wanneer we de duur van het verblijf in België van betrokkenen beoordelen, kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in hun land van oorsprong. Vervolgens kunnen we ook ervan uitgaan dat betrokkenen nog voldoende banden hebben met hun land van origine om aldaar hun leven verder uit te bouwen. Uit de bijgevoegde foto's blijkt dat betrokkenen een uitgebreide "moderne" familie hebben in Iran.

Gezien S. M. nog minderjarig is; is het aangewezen dat hij zijn moeder volgt en zal een terugkeer naar het land van herkomst absoluut niet schadelijk zijn voor betrokkene. Het gezinsleven kan aldaar verder gezet worden.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een nog aanwezige medische problematiek in hoofde van betrokkenen zoals hierboven besproken. Het bevel om het grondgebied te verlaten is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief."

Uit de bewoordingen van de eerste bestreden akte blijkt dat zij drie onderscheiden beslissingen omvat. Immers wordt opeenvolgend beslist om verzoeksters verblijfsrecht te beëindigen, om het verblijfsrecht van haar minderjarige zoon te beëindigen en om de verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 30 mei 2017 levert de gemachtigde de verzoekster tevens een bevel tot terugbrenging af. Dit bevel tot terugbrenging is de tweede bestreden beslissing, die eveneens ter kennis werd gebracht op 26 juni 2017 en is gemotiveerd als volgt:

*“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie*

*wordt aan A. M., geboren te Téhéran, op (...)1973
van Iraanse nationaliteit, verblijvende te (...)
bevel gegeven de genaamde S., M., geboren te Téhéran, op (...)1999,
van Iraanse nationaliteit, verblijvende te (...),
binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.*

REDEN VAN MAATREGEL: zie bijlage 21

Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980, er is geen sprake van enige medische problematiek. De moeder van betrokkene heeft zelf geen verblijf meer in functie van haar ex-echtgenoot. Het gezinsleven kan verdergezet worden in het buitenland.

Gezien S. M. nog minderjarig is; is het aangewezen dat hij zijn moeder volgt en zal een terugkeer naar het land van niet schadelijk zijn voor betrokkene. Het gezinsleven kan aldaar verder gezet worden.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft een syntheseseminarie neergelegd. Dienvolgens doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), conform artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) uitspraak op basis van de syntheseseminarie.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat is gericht tegen de beslissing om het verblijfsrecht van de verzoekster te beëindigen, voert de verzoekster de schending aan van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel wordt in de syntheseseminarie als volgt toegelicht:

“7.1.

Dat de bestreden beslissing een einde stelt aan het verblijf van eerste verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dienaangaande aanvoert dat eerste verzoekster en haar rechtgevend echtgenoot "niet meer samenwonen sedert 21.10.2016".

Dat de bestreden beslissing stelt dat overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd worden, en dit omwille van het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

7.2.

Terwijl het artikel 42quater, §1, 4° echter geenszins de mogelijkheid insluit om een echtgeno(o)t(e) voor de ontbinding van huwelijk op grond van artikel 42quater, §1, 4° te beëindigen omwille van het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verweerster stelt verkeerdelijk dat ook in geval van een verblijfsrecht als familielid van een burger van de unie door huwelijk kan beëindigd worden op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wanneer de rechtgevende echtgenoot (burger van de unie) en de rechtsverkrijgende echtgenoot geen gezamenlijke vestiging meer hebben.

Verweerster interpreteert de vreemdelingenwet, en in het bijzonder het kwestieuze artikel 42quater, helemaal verkeerd.

Het artikel 42quater heeft immers betrekking op de beëindigingsmogelijkheden van het recht op verblijf voor alle soorten van rechthebbenden als familielid van een burger van de unie - en niet enkel op rechthebbenden door huwelijk maar bv. ook ascendenten en descendenten.

Artikel 42quater dient dan ook zo gelezen te worden dat voor wat betreft de rechthebbende door huwelijk met een burger van de unie, deze enkel kan beëindigd worden door de ontbinding van het huwelijk.

Deze interpretatie van artikel 42quater wordt op verschillende wijzen ondersteund.

7.2.1.

Ten eerste werd in het verleden reeds het artikel 42ter van de Vreemdelingenwet — die weliswaar betrekking heeft op de beëindigingsmogelijkheden van het verblijfsrecht van familieleden van burgers van de unie die zelf burger zijn van de unie - in die zin geïnterpreteerd.

De tekst van artikel 42ter, §1, 4°, is identiek hetzelfde is als de tekst in het kwestieuze artikel 42 quater. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie dient artikel 42ter, §1, 4° zo geïnterpreteerd te worden dat de voorwaarden van gezamenlijke vestiging (of het vormen van een gezinscel) niet van toepassing is voor echtgenoten of partners (HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58; HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22).

Deze zienswijze werd trouwens uitdrukkelijk bevestigd door het belgische Grondwettelijk Hof (GwH. 26 september 2013, 121/2013).

Zo stelt het Grondwettelijk Hof het volgende:

"Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen" (GwH. 26 september 2013, 121/2013, B.36.8).

Het valt hierbij op dat het Hof zelf een tekstueel argument aanhaalt.

7.2.2.

Ten tweede zijn er andere mogelijkheden om het verblijfsrecht te beëindigen van rechthebbenden op grond van huwelijk wanneer geen sprake is van een werkelijk huwelijk, met name door toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet (voorheen artikel 42septies van de Vreemdelingenwet).

In geval er daadwerkelijke sprake zou zijn van een huwelijk welke afgesloten met de enige bedoeling om een verblijfsrecht te verkrijgen (m.n. een schijnhuwelijk) kan het verblijfsrecht op grond van fraude conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet worden ingetrokken.

7.3.

Dat dus de wettelijke voorwaarden om een einde te stellen aan het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater Vreemdelingen niet zijn voldaan zodat deze dient vernietigd te worden"

Het verblijfsrecht van de verzoekster werd beëindigd met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de eerste bestreden akte, bepaalt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°

het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. Dit wetsartikel viseert aldus de familieleden-derdelanders van Unieburgers.

Hoewel verzoeksters echtgenoot, als Noors onderdaan, op zich geen burger van de Unie is, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster voorafgaand aan bestreden beëindigingsbeslissing, wel degelijk een verblijfsrecht genoot als familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, §2, 1°, van de vreemdelingenwet. Als Noors onderdaan beschikt verzoeksters echtgenoot immers over de nationaliteit van een lidstaat bij het Akkoord betreffende de Europese Economische Ruimte (hierna: de EER-overeenkomst). De richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) werd met het besluit nr. 158/2007 van het Gemengd Comité van de EER van 7 december 2007 tot wijziging van bijlage V (Vrij verkeer van werknemers) en bijlage VIII (Recht van vestiging) bij de EER-overeenkomst, opgenomen in de EER-overeenkomst. Bijgevolg zijn de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht op vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden, ook van toepassing op familieleden van Noorse onderdanen die gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer om zich in een lidstaat van de Europese Unie (*in casu*: België) te vestigen.

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 7, lid 2; 12, lid 2 en lid 3; 13, lid 2; en 14 van de richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* 2006-2007, nr. 51-2845/001, p. 51 e.v.; zie ook bevestiging hiervan in GwH 26 september 2016, nr. 121/2013).

Daar artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet *in casu* wordt toegepast om het een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een derdelander die verblijfsrecht genoot ingevolge van het recht op vrij verkeer en vrije vestiging van een Noors onderdaan in een lidstaat van de Europese Unie, en deze regelgeving een omzetting vormt van bepalingen uit de richtlijn 2004/38/EG die via de EER-overeenkomst van toepassing zijn op de thans voorliggende rechtsverhoudingen, dient de Raad *in casu* artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet richtlijnconform te interpreteren. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C 397/01–C 403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I 3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8).

De Raad wijst er verder op dat de nationale rechter, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, tevens

rekening dient te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In dit kader moet dan ook worden gewezen op artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG dat stelt: *“Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c).”*

Overeenkomstig artikel 14, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG behouden familieleden van burgers van de Unie *“het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden”*.

Het Hof van Justitie heeft zich reeds in een aantal arresten uitgesproken over de kwestie van het behoud van het verblijfsrecht van echtgenoten van burgers van de Unie.

Vooreerst dient te worden gewezen op het arrest *Diatta* van 13 februari 1985 waarin het Hof heeft gesteld *“dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken. Dit is niet het geval bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later van echt te laten scheiden.”* (HvJ 13 februari 1985, C-267/83, *Diatta*, punt 20).

In het arrest *lida* van 8 november 2012 wordt nogmaals aan deze rechtspraak herinnerd en overweegt het Hof als volgt:

“57. Wat vervolgens de banden tussen verzoeker in het hoofdgeding en zijn echtgenote betreft, dient te worden opgemerkt dat, om overeenkomstig artikel 2, punt 2, sub a, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd als „familielid” van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, deze bepaling voor de betrokken persoon geen andere voorwaarden stelt dan zijn hoedanigheid als echtgenoot.

*58. Het Hof heeft in het kader van de aan richtlijn 2004/38 voorafgaande Unierechtelijke handelingen reeds vastgesteld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkele gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (zie arrest van 13 februari 1985, *Diatta*, 267/83, *Jurispr.* blz. 567, punten 20 en 22).*

(...)

60. In de onderhavige zaak is het huwelijk van de echtgenoten lida niet door de bevoegde instantie ontbonden, zodat lida kan worden beschouwd als familielid van zijn echtgenote in de zin van de genoemde bepaling van richtlijn 2004/38.” (HvJ 8 november 2012, C-40/11, *lida*).

Omtrent de vraag of, met het oog op het verwerven van een duurzaam verblijfsrecht, het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie behouden blijft vanaf het moment dat er geen relatie meer is tussen de echtgenoten die niet formeel uit de echt zijn gescheiden maar die afzonderlijke verblijfplaatsen houden, heeft het Hof in zijn arrest *Ogieriakhi* van 10 juli 2014 het volgende verduidelijkt: *“37. In dat verband zij erop gewezen dat het Hof heeft geoordeeld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later van echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van Unie moet wonen om een recht van verblijf krachtens die bepaling te hebben (arresten *Diatta*, 267/83, EU:C:1985:67, punten 20 en 22, en *lida*, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 58).*

38. Bijgevolg is het feit dat de echtgenoten in de periode van 11 oktober 1999 tot en met 11 oktober 2004 niet alleen hun samenleving hebben beëindigd, maar bovendien met andere partners hebben

samengewoond, niet van belang voor de verwerving door Ogieriakhi van een duurzaam verblijfsrecht uit hoofde van artikel 16, lid 2, van richtlijn 2004/38.

39. Aangezien de echtgenoten gedurende voornoemde periode gehuwd zijn gebleven tot januari 2009 in de lidstaat waar Georges haar recht van vrij verkeer uitoefende, kan immers niet worden gesteld dat Ogieriakhi zijn hoedanigheid van echtgenoot van een burger van de Unie die laatstgenoemde begeleidt of zich bij haar voegt, heeft verloren en voldoet hij dus aan de voorwaarden van artikel 7, lid 2, van die richtlijn.

40. Bovendien strookt die uitlegging met de noodzaak de bepalingen van richtlijn 2004/38 niet restrictief uit te leggen en daaraan niet de nuttige werking te ontnemen. In dat verband dient te worden vastgesteld dat een letterlijke uitlegging van artikel 16, lid 2, van die richtlijn de derdelander in een kwetsbare positie zou kunnen plaatsen vanwege eenzijdig door de echtgeno(o)t(e) genomen maatregelen. Dit druist in tegen de geest van die richtlijn, die volgens punt 15 van de considerans ervan juist onder meer beoogt rechtsbescherming te bieden aan de familieleden van de burger van de Unie die in het gastland verblijven, zodat zij in bepaalde gevallen en onder bepaalde voorwaarden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis kunnen behouden.

41. Een uitlegging van artikel 16, lid 2, van richtlijn 2004/38 volgens welke, voor de verwerving van het duurzaam verblijfsrecht, alleen in het specifieke geval dat de echtgenoot die bij de burger van de Unie in het gastland verblijft, niet iedere echtelijke levensgemeenschap met laatstgenoemde heeft beëindigd, is voldaan aan de verplichting om bij de burger van de Unie te verblijven, strookt echter niet met voornoemde doelstelling van die richtlijn en met name niet met de rechten die de artikelen 13 en 18 van die richtlijn op het vlak van verblijf onder bepaalde voorwaarden in geval van echtscheiding aan ex-echtgenoten toekennen.

42. Zoals de advocaat-generaal in de punten 49 tot en met 53 van zijn conclusie heeft opgemerkt, brengt een dergelijke uitlegging mee dat ten aanzien van de betrokken derdelanders in geval van echtscheiding een gunstigere regeling zou worden toegepast dan in geval van feitelijke scheiding, ook al behoudt genoemde staatsburger in laatstgenoemd geval een echtelijke band en blijft hij dus een familielid van de burger van de Unie in de zin van richtlijn 2004/38.

43. Wat de in verordening nr. 1612/68 opgenomen voorwaarden betreft, rijst met name de vraag of is voldaan aan de bij artikel 10, lid 3, van die verordening aan de werknemer, staatsburger van een lidstaat, opgelegde voorwaarde de beschikking te hebben over een woning voor zijn familie, die in het gebied waar hij werkt voor de nationale werknemers als normaal wordt beschouwd, wanneer die werknemer de gezinswoning heeft verlaten en de echtgenoot met een andere partner is gaan wonen in een nieuwe woning die hem niet werd verschaft of waarin niet werd voorzien door genoemde werknemer.

44. In dat verband heeft het Hof reeds de gelegenheid gehad om de draagwijdte van artikel 10, lid 3, van verordening nr. 1612/68 te verduidelijken in het licht van de door die verordening nagestreefde doelstelling, te weten het vrije verkeer van werknemers te vergemakkelijken.

45. In punt 18 van het arrest Diatta (EU:C:1985:67) heeft het Hof geoordeeld dat, voor zover genoemd artikel bepaalt dat de gezinsleden van de migrerende werknemer zich bij laatstgenoemde mogen vestigen, dit niet betekent dat het betrokken gezinslid daar duurzaam moet wonen, doch enkel dat de woning waarover de werknemer beschikt, als een normaal verblijf voor zijn gezin moet kunnen worden beschouwd zodat het vereiste dat het om een enkele duurzame gezinswoning moet gaan, niet kan worden geacht daarin besloten te liggen.

46. Voorts heeft het Hof vastgesteld dat artikel 10, lid 3, van verordening nr. 1612/68 aldus moet worden uitgelegd dat het beschikken over een als normaal te beschouwen woning slechts als voorwaarde wordt gesteld voor het opnemen van een familielid bij een migrerende werknemer (arrest Commissie/Duitsland, 249/86, EU:C:1989:204, punt 12) zodat de naleving van die bepaling hoe dan ook slechts kan worden beoordeeld op het tijdstip waarop de derdelander met de echtgenoot, die burger van de Unie is, in het gastland is gaan samenleven, in casu in 1999.

47. Gelet op een en ander moet op de eerste twee vragen worden geantwoord dat artikel 16, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat een derdelander die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar vóór de datum van omzetting van die richtlijn in een lidstaat heeft verbleven als

echtgenoot van een burger van de Unie die in die lidstaat werkte, moet worden geacht het duurzame verblijfsrecht overeenkomstig die bepaling te hebben verworven, zelfs indien de echtgenoten tijdens die periode hebben besloten om uit elkaar te gaan en met andere partners zijn gaan samenleven en de woning waarin die derdelander woont niet langer wordt verschaft of daarin niet wordt voorzien door zijn echtgeno(o)t(e) die burger van de Unie is.” (HvJ 10 juli 2014, C- 244/13, Ogieriakhi).

In het arrest *Singh* van 16 juli 2015 wordt, in een zaak waarin de burger van de Unie het gastland had verlaten voorafgaand aan de gerechtelijke procedure tot echtscheiding, voortgeborduurd op de drie voornoemde arresten en geeft het Hof het volgende mee:

“49 Derhalve moet worden verduidelijkt onder welke voorwaarden artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 van toepassing is en, met name of artikel 7, lid 1, van die richtlijn vereist dat de burger van de Unie, die de echtgenoot van een derdelander is, in het gastland moet wonen tot de datum waarop de echtscheiding wordt uitgesproken, opdat die derdelander zich op artikel 13, lid 2, van die richtlijn kan beroepen.

50 Met betrekking tot het verblijfsrecht in het gastland van derdelanders die familieleden van een burger van de Unie zijn, moet om te beginnen worden herinnerd aan de vaste rechtspraak van het Hof volgens welke de rechten die derdelanders aan richtlijn 2004/38 ontlelen, geen autonome rechten van die derdelanders zijn, maar rechten die zijn afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie. De doelstelling en de rechtvaardiging van die afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat het niet erkennen van een dergelijk recht het recht van vrij verkeer van de burger van de Unie kan aantasten, doordat hij ervan kan worden weerhouden van zijn recht van binnenkomst en verblijf in het gastland gebruik te maken (zie in die zin arrest O. en B., C 456/12, EU:C:2014:135, punten 36 en 45 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

51 Voorts moet in herinnering worden gebracht dat niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat ontlelen, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn „familielid” zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (arrest Iida, C 40/11, EU:C:2012:691, punt 51 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

52 Bovendien vereist artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38 dat het familielid van de burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, hem begeleidt of zich bij hem voegt, wil hij als „begunstigde” van die richtlijn worden aangemerkt (zie arrest Iida, C 40/11, EU:C:2012:691, punt 61).

53 Artikel 7 van richtlijn 2004/38, dat het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden betreft, eist eveneens dat de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, die burger in de gastlidstaat „begeleiden” of „zich bij hem voegen”, om in die lidstaat recht van verblijf te hebben (arrest Metock e.a., C 127/08, EU:C:2008:449, punt 86).

54 Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat de voorwaarde dat de derdelander de burger van de Unie moet begeleiden of zich bij hem moet voegen, aldus moet worden opgevat dat de echtgenoten niet onder hetzelfde dak hoeven te wonen, maar dat zij beiden moeten verblijven in de lidstaat waar de echtgenoot, die burger van de Unie is, zijn of haar recht van vrij verkeer uitoefent (zie in die zin arrest Ogieriakhi, C 244/13, EU:C:2014:2068, punt 39).

55 Derdelanders die familieleden van een burger van de Unie zijn, kunnen het verblijfsrecht waarin richtlijn 2004/38 voorziet dus alleen invoeren in de lidstaat waar die burger woont en niet in een andere lidstaat (zie in die zin arrest Iida, C 40/11, EU:C:2012:691, punten 63 en 64).

56 Daarenboven verleent artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 aan de familieleden van een burger van de Unie, die de nationaliteit van een derde land hebben en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in die lidstaat, mits die burger van de Unie zelf aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder a), b) of c), van die richtlijn voldoet.

57 Ten slotte blijft volgens artikel 14, lid 2, van richtlijn 2004/38 het recht van de familieleden van een burger van de Unie om op het grondgebied van het gastland te verblijven op grond van artikel 7, lid 2, van die richtlijn, slechts behouden indien zij voldoen aan de in die bepaling gestelde voorwaarden.

58 Wanneer een burger van de Unie die zich in een situatie bevindt als die van de echtgenotes van verzoekers in het hoofdgeding, het gastland verlaat en zich in een andere lidstaat of in een derde land vestigt, voldoet de echtgenoot van die burger van de Unie, die derdelander is, dus niet langer aan de voorwaarden om in het gastland een verblijfsrecht te genieten op grond van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38. Evenwel moet worden nagegaan of en onder welke voorwaarden die echtgenoot zich kan beroepen op een verblijfsrecht op grond van artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, wanneer na het vertrek van de burger van de Unie een echtscheiding volgt.

59 Volgens artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 leidt scheiding niet tot het verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten „indien het huwelijk [...] bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding [...] ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland”.

60 Die bepaling beantwoordt dus aan de in overweging 15 van die richtlijn genoemde doelstelling, die erin bestaat rechtsbescherming te bieden aan de familieleden in geval van overlijden van de burger van de Unie, scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap, door in dat verband maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat familieleden die al op het grondgebied van het gastland verblijven, hun verblijfsrecht in dergelijke gevallen op uitsluitend persoonlijke basis behouden.

61 De verwijzing in genoemde bepaling naar, ten eerste, het „gastland”, dat in artikel 2, punt 3, van richtlijn 2004/38 slechts wordt omschreven onder verwijzing naar de uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf van de burger van de Unie, en naar, ten tweede, de „aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding”, houdt noodzakelijkerwijze in dat de echtgenoot van de burger van de Unie, die derdelander is, zijn verblijfsrecht slechts kan behouden op grond van artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 indien de lidstaat waar die derdelander verblijft, het „gastland” is in de zin van artikel 2, punt 3, van richtlijn 2004/38, op de datum van aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding.

62 Dit is evenwel niet het geval indien, voordat een dergelijke procedure wordt ingeleid, de burger van Unie de lidstaat waar zijn echtgenoot woont, verlaat om zich in een andere lidstaat of in een derde land te vestigen. In dat geval is het afgeleide verblijfsrecht dat de derdelander krachtens artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 geniet, vervallen bij het vertrek van de burger van de Unie en kan het dus niet meer worden behouden op grond van artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van die richtlijn.

63 Indien de derdelander die de echtgenoot van een burger van de Unie is, op de datum van aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, een verblijfsrecht genoot op grond van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38, behoudt hij dat recht dus krachtens artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van die richtlijn, zowel tijdens de echtscheidingsprocedure als na de uitspraak van de echtscheiding, mits aan de voorwaarden van artikel 13, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn is voldaan.”

Uit voornoemde consistente rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dan ook dat een echtgenoot-derdelander van een burger van de Unie zijn afgeleid verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie behoudt zolang het huwelijk niet is beëindigd door scheiding, ontbinding of nietigverklaring, en zolang de burger van de Unie zelf voldoet aan de aan zijn verblijf verbonden voorwaarden en deze burger van de Unie het gastland niet heeft verlaten om zich te vestigen in andere lidstaat of een derde land. De voorwaarde dat de derdelander de burger van de Unie moet begeleiden of zich bij hem moet voegen, moet aldus worden opgevat dat de echtgenoten niet onder hetzelfde dak hoeven te wonen, maar dat zij beiden moeten verblijven in de lidstaat waar de echtgenoot, die burger van de Unie is, zijn recht van vrij verkeer uitoefent. Het loutere feit dat de echtgenoten in het gastland gescheiden leven en voornemens zijn uit de echt te scheiden, dat zij hun samenleving hebben beëindigd en de relatie hebben stopgezet en zelfs wanneer zij bovendien met andere partners hebben samengewoond, kan niet leiden tot het verlies van de hoedanigheid van echtgenoot van een burger van de Unie die laatstgenoemde begeleidt of zich bij hem/haar voegt en voldoet de derdelander-echtgenoot dus aan de voorwaarden van artikel 7, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG.

In casu blijkt geenszins dat verzoeksters echtgenoot (noch de verzoekster zelve) België zou hebben verlaten. Evenmin blijkt dat verzoeksters echtgenoot niet meer zou voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het staat voorts buiten betwisting dat de verzoekster en haar echtgenoot op datum van de bestreden beslissingen niet uit de echt waren gescheiden.

Daar waar de gemachtigde het verblijfsrecht van de verzoekster als familielid van een burger van de Unie beëindigt om de enkele reden dat de verzoekster en haar echtgenoot sedert 21 oktober 2016 niet meer samenwonen en er op 18 november 2016 werd gedagvaard tot de echtscheiding, miskent hij dus artikel 42quater, §1, 4°, van de vreemdelingenwet, zoals richtlijnconform geïnterpreteerd.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet overtuigen.

Het eerste middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan verzoeksters verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

3.2. In een tweede middel, dat gericht is tegen de beslissing waarbij aan de verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt de schending aangevoerd van de artikelen 7 en 39/79 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel wordt in de synthesesamenvatting als volgt toegelicht:

“8.1.

Dat een beslissing werd genomen om een einde te stellen aan het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Dat een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7, 1, 2° van de vreemdelingenwet, met name omdat het legaal verblijf in België is verstrekt (en dit ten gevolge van de eerdere/gelijktijdige beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet)

8.2.

Terwijl het legaal verblijf van eerste verzoekster nog niet is verstrekt aangezien tegen haar geen uitwijzingsbeslissing kan genomen worden tijdens de beroepstermijn van een automatisch schorsend beroep (zoals in casu het geval is).

Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet somt een aantal beslissingen op waartegen een automatisch schorsend beroep openstaat. Het gaat ondermeer over de beslissing tot beëindiging van erkend verblijf op grond van gezinshereniging.

Het automatisch schorsend karakter van het beroep betekent dat tijdens de beroepstermijn, het is te zeggen 30 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing, en tijdens de termijn van de behandeling van het beroep geen enkele uitwijzingsbeslissing gedwongen uitgevoerd mag worden en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdelingen mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

Een uitwijzingsbeslissing conform artikel 7,1, 2° van de Vreemdelingenwet is dan ook uitgesloten.

Bovenstaande zienswijze werd trouwens recentelijk nog uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State (Raad van State 11 mei 2017, 219.586).

Zo stelde de Raad van State het volgende :

« Contrairement à ce que soutient le requérant, dès lors que l'article 39/79, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que, pendant les délais qu'il précise, aucune mesure d'éloignement, justifiée par les mêmes faits ayant mené à l'adoption d'une des décisions visées à son alinéa 2 qui fait l'objet du recours, ne peut être prise et dès lors que le requérant n'est donc pas en séjour illégal durant ces délais, la partie adverse ne peut adopter une mesure d'éloignement, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 » (Raad van State 11 mei 2017, 219.586).

De Raad van State bevestigde dan ook de zienswijze van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 27/05/2016 nr. 168.510) waarbij geoordeeld werd dat - in een gelijkaardig geval - geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd tijdens de loop van de termijn om een annulatieberoep in te stellen na een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

8.3.

Zodat de kwestieuze beslissing tot afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien

van eerste verzoekster, die duidelijk genomen werd tijdens de periode dat nog een automatisch schorsend beroep mogelijk was en de kwestieuze beslissing genomen werd gegrond op dezelfde feiten die aanleiding hebben gegeven tegen de beslissing waartegen een automatisch schorsend beroep openstaat, vernietigd dient te worden.”

Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, bepaalt als volgt:

“§ 1.

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten”;

4° (opgeheven);

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° (opgeheven);

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.

§ 2.

De EU-vreemdeling zal bij een betwisting bedoeld in § 1, tweede lid, 7° en 8° desgevallend gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde om zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied.

Deze bepaling is eveneens van toepassing voor de Raad van State, optredend als cassatierechter tegen een uitspraak van de Raad.

§ 3.

Dit artikel is niet van toepassing wanneer de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde beslissingen steunen op dwingende redenen van nationale veiligheid.”

Voormelde bepaling bepaalt dat “tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend”.

Het tweede lid van deze bepaling vermeldt “iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis”, zoals in casu het geval is. De beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijf als familielid, zoals bedoeld in

artikel 40bis van de vreemdelingenwet, is niet gestoeld op dwingende redenen van openbare veiligheid zodat de uitzondering van artikel 39/79, §3, van de vreemdelingenwet *in casu* niet van toepassing is.

In zijn arrest met nummer 138.170 van 11 mei 2017 heeft de Raad van State als volgt geoordeeld:

“dès lors que l'article 39/79, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que, pendant les délais qu'il précise, aucune mesure d'éloignement, justifiée par les mêmes faits ayant mené à l'adoption d'une des décisions visées à son alinéa 2 qui fait l'objet du recours, ne peut être prise et dès lors que le requérant n'est donc pas en séjour illégal durant ces délais, la partie adverse ne peut adopter une mesure d'éloignement, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980.” (RvS 11 mei 2017, nr. 138.170).

Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, ingevoegd bij artikel 180 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft betrekking op bepaalde categorieën van vreemdelingen die bij de Raad een annulatieberoep hebben ingesteld tegen één van de in het tweede lid vermelde beslissingen. Overeenkomstig artikel 39/79, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan, indien een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een maatregel tot verwijdering, zoals voorzien in het tweede lid, deze verwijderingsmaatregel niet worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. Indien hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die wordt vermeld in het tweede lid die geen verwijderingsmaatregel is, kan een dergelijke maatregel niet worden genomen tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep.

Aangezien artikel 39/79, § 1, van de vreemdelingenwet voorziet dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn geen enkele verwijderingsmaatregel mag worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot één van de beslissingen waarin het tweede lid voorziet, en aangezien de verzoekster gedurende deze termijnen dus niet in illegaal verblijf is, kan de verzoekster worden gevolgd waar zij stelt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten strijdig is met de artikelen 7 en 39/79 van de vreemdelingenwet (cf. RvS 11 mei 2017, nr. 238.170).

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de duidelijke bepaling van artikel 39/79, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet en de duidelijke rechtspraak van de Raad van State ter zake.

Bijkomend dient *in casu* te worden opgemerkt dat de verzoekster een gegrond middel heeft aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing om een einde te stellen aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden. Gelet op het bepaalde in artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en gelet op het feit dat de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd zodat zij geacht moet worden nooit te hebben bestaan, dient hoe dan ook te worden overgegaan tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat haar noodzakelijke grondslag vindt in de bestreden beëindigingsbeslissing waarvan zij het *accessorium* vormt.

Het tweede middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing waarbij aan de verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

3.3.1. In een derde middel, dat gericht is tegen de beslissing om het verblijfsrecht van de zoon van de verzoekster te beëindigen, wordt de schending aan van de artikelen 7 en 42quater van de vreemdelingenwet aangevoerd.

Het derde middel wordt in de synthesesamenvatting als volgt toegelicht:

“9.1.

Dat een beslissing werd genomen om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van tweede verzoeker. Dat tweede verzoeker een recht op verblijf heeft als minderjarig kind van eerste verzoeker en als minderjarig kind van de echtgenoot van een burger van de Unie.

Dat zoals hierboven reeds werd gesteld geen sprake is van een "verstreken legaal verblijf van eerste verzoeker.

9.2.

Terwijl tweede verzoekster niet zelf illegaal kan verblijven op het grondgebied indien zijn moeder legaal verblijft (zie hierboven punt 6).

9.3.

Zodat de beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden ten aanzien van tweede verzoeker dient vernietigd te worden.”

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden akte vermeldt dat met toepassing van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, een einde wordt gesteld aan het verblijf van de verzoekster (A. M.) verblijvende te Gent alsook aan het verblijf van S. M., de minderjarige zoon van de verzoekster, verblijvende te Geel.

Met betrekking tot de minderjarige zoon van de verzoekster wordt in de eerste bestreden akte het volgende vermeld:

“Wat betreft haar zoon S. M. worden volgende documenten voorgelegd :

- Permanente evaluatie schooljaar 2016-2017 + besluit klassenraad (GO Geel): aangezien er in België de leerplicht geldt is het logisch dat betrokkene naar school gaat volgt. Verder toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Betrokkene behaalde 34% voor Nederlands. Betrokkene kan zijn onderwijs verder zetten in Iran.

- Loonafrekening bij werkgever T. BVBA voor de periode januari 2017: het feit dat betrokkene als student werkt vormt geen obstakel om een terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.

(...)

Wanneer we de duur van het verblijf in België van betrokkenen beoordelen, kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in hun land van oorsprong. Vervolgens kunnen we ook ervan uitgaan dat betrokkenen nog voldoende banden hebben met hun land van origine om aldaar hun leven verder uit te bouwen. Uit de bijgevoegde foto's blijkt dat betrokkenen een uitgebreide “moderne” familie hebben in Iran.

Gezien S. M. nog minderjarig is; is het aangewezen dat hij zijn moeder volgt en zal een terugkeer naar het land van herkomst absoluut niet schadelijk zijn voor betrokkene. Het gezinsleven kan aldaar verder gezet worden.”

De Raad meent echter dat uit de bewoordingen van de eerste bestreden akte geheel niet duidelijk kan worden afgeleid op welke concrete bepaling van artikel 42^{quater} de verweerder zich precies steunt om het verblijfsrecht van verzoeksters minderjarige zoon te beëindigen. In een eerste zinsnede wordt “de betrokkene” geïdentificeerd als enkel de verzoekster zelve (“Aan de betrokkene (mevrouw A.)”). Vervolgens wordt vastgesteld dat “betrokkene” haar verblijfsrecht verkreeg in functie van haar echtgenoot en dat haar situatie thans is gewijzigd omdat zij niet meer samenwoont met haar Noorse echtgenoot en de echtscheidingsprocedure lopende is. Hierop wordt overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht van “betrokkene” beëindigd. Deze vaststellingen kunnen dus enkel betrekking hebben op de verzoekster zelve. Nergens in de eerste bestreden akte wordt op duidelijke wijze aangegeven dat ook het verblijfsrecht van verzoeksters minderjarige zoon, die echter verblijfsrecht had als descendent en niet als echtgenoot, wordt beëindigd in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden akte vermeldt voor de beëindiging van dit verblijfsrecht geen precieze wettelijke grondslag en beperkt zich tot de loutere verwijzing naar artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. De verdere vermeldingen omtrent verzoeksters zoon lezen enkel als de loutere mededeling dat het “aangewezen is” dat de zoon zijn moeder volgt naar het land van herkomst om het gezinsleven daar verder te zetten. Hiermee is echter nog niet duidelijk op welke precieze bepaling van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet de verweerder zich steunt.

Ook in de nota met opmerkingen wordt desbetreffend geen verdere verduidelijking naar voor gebracht.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de minderjarige zoon van de verzoekster een verblijfsrecht had als bloedverwant in neerdalende lijn van de Noorse echtgenoot

van de verzoekster (artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet) en niet in functie van zijn moeder zelve, die derdelander is. Artikel 42quater van de vreemdelingenwet voorziet enkel in de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht in de volgende uitdrukkelijk te specificeren gevallen:

“1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° [...] er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.”

Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 42quater, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, te weten *“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie: 1° [...] 6°[...]*” is voorzien in een limitatieve opsomming van 6 gevallen waarin de gemachtigde een einde kan stellen aan het recht op verblijf van familielid-derdelander van een burger van de Unie.

De verweerder heeft *in casu* echter nagelaten het precieze geval van artikel 42quater, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet te benoemen op grond waarvan hij het verblijfsrecht van de minderjarige zoon van de verzoekster beëindigt.

In artikel 42quater van de vreemdelingenwet is bovendien niet voorzien dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelander, bloedverwant in neerdalende lijn van een burger van de Unie (*in casu* de Noorse echtgenoot van de moeder-derdelander van de minderjarige S.M.) om reden dat het aangewezen is om de moeder-derdelander, wiens afgeleid verblijfsrecht als echtgenote van een burger van de Unie (*in casu* de EER) eveneens wordt beëindigd, te volgen naar het land van herkomst om het gezinsleven aldaar verder te zetten.

Een schending van artikel 42quater van de vreemdelingenwet dient dan ook te worden aangenomen. Het derde middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Bovendien heeft de verzoekster gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bijbehorende bevel om het grondgebied te verlaten. Door de vernietiging worden deze beslissingen geacht nooit te hebben bestaan en verliest de beslissing om het verblijfsrecht van verzoeksters minderjarige zoon te beëindigen zijn enige materiële grondslag, met name het gegeven dat het aangewezen is dat de minderjarige zoon zijn moeder wiens verblijfsrecht eveneens wordt beëindigd, volgt naar het land van herkomst. Bijgevolg dient de beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeksters minderjarige zoon hoe dan ook te worden vernietigd.

Het verweer in de nota met opmerkingen laat niet toe hierover anders te oordelen.

3.4. Gelet op hetgeen voorafgaat in de punten 3.1. tot en met 3.3., dient de eerste bestreden akte in haar geheel te worden vernietigd.

3.5. In een vijfde middel, gericht tegen het bevel tot terugbrenging, voert de verzoekster onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het vijfde middel wordt in de synthesesamenvatting als volgt toegelicht:

“11.1.

Dat een bevel tot terugbrenging ten aanzien van tweede verzoeker werd genomen.

Dat echter niet duidelijk vermeld wordt op welke wettelijke grond deze beslissing werd genomen.

In de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf staat enkel te lezen dat het aangewezen is dat tweede verzoeker zijn moeder volgt, ten aanzien van wie een beslissing werd genomen om het erkende verblijfsrecht op grond van gezinshereniging te beëindigen omwille van het feit dat zij niet meer samenwoont met de rechtopende echtgenoot.

Dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewag wordt gemaakt van het feit dat "de moeder van betrokkene heeft zelf geen verblijf meer in functie van haar ex-echtgenoot".

11.2.

Terwijl zoals reeds hierboven werd uiteengezet duidelijk blijkt dat nog geen sprake is van de ontbinding van het huwelijk (zodat ook hoegenaamd geen sprake is van een ex-echtgenoot). Bovendien is er geen sprake van een onwettig verblijf van eerste verzoekster (zie hierboven punt

De materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 6 juli 2010, nr. 206.433).

Bij het aanvoeren van een schending van de materiële motiveringsplicht moet derhalve worden nagegaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het komt de rechter daarbij niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus in de plaats te stellen van de overheid; hij kan enkel nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325).

11.3.

Zodat het bevel tot terugbrenging niet afdoende is gemotiveerd waar zij steunt op feiten die niet werkelijk bestaan zodat zij dient te worden vernietigd."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Zoals de verzoekster pertinent opmerkt, steunt de tweede bestreden beslissing op de vaststelling dat de verzoekster zelf geen verblijf meer heeft in functie van haar "ex-echtgenoot". Het bestreden bevel tot terugbrenging verwijst bovendien uitdrukkelijk als reden van de maatregel naar de "bijlage 21". Aangezien de verzoekster een gegrond middel heeft aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan haar recht op verblijf als echtgenoot van een burger van de Unie, moet deze beslissing worden geacht nooit te hebben bestaan. In de huidige stand van het geding kan dan ook enkel worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd waar de verweerder vaststelt dat de verzoekster zelf geen verblijf meer heeft in functie van haar "ex-echtgenoot". Het feit dat gewag wordt gemaakt van de "ex-echtgenoot" terwijl het buiten betwisting staat dat de verzoekster (nog) niet uit de echt is gescheiden, is niet relevant. Gelet onder meer op de uitdrukkelijke verwijzing naar de bijlage 21, is het immers duidelijk dat de verweerder doelt op de Noorse echtgenoot van de verzoekster, in functie van wie zij en haar minderjarige zoon verblijfsrecht hadden verkregen dat middels de bijlage 21 werd beëindigd.

Gelet op de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van de verzoekster, wordt zij terug geplaatst in haar vorige rechtstoestand waarin zij geacht moet worden steeds te hebben verbleven. De vaststelling dat de verzoekster geen verblijf meer heeft, is dan ook niet deugdelijk.

De schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Het vijfde middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt op zich reeds tot de nietigverklaring van het bestreden bevel tot terugbrenging. De overige grieven die in het vierde en vijfde middel tegen deze beslissing werden aangevoerd, hoeven niet te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2017 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE